

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.078 van 3 februari 2000
in de zaak A. 86.865/VII-19.493.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Georgische nationaliteit, op 21 september 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 oktober 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker op 26 juli 1999 ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. BENOIT die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX is in België binnengekomen op 1 oktober 1995 en is houder van een Georgisch nationaal paspoort dat voorzien is van een visum geldig van 28 september 1995 tot 16 oktober 1995.

1.2. Verzoeker heeft zich op 4 oktober 1995 voor een eerste keer vluchteling verklaard.

1.3. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Georgisch/Engels, met behulp van een tolk.

1.4. Op 4 oktober 1995 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt deze beslissing op 19 maart 1998.

1.6. Op 3 september 1998 verklaart verzoeker zich voor een tweede maal vluchteling.

1.7. Op 23 oktober 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.8. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 1999 luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 2 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Georgische taal machtig is.

Betrokkene deed een eerste asielaanvraag op 4 oktober 1995, die dezelfde dag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. Op 19 maart 1998 kreeg betrokkene in het kader van een door hem bij het Commissariaat-generaal ingediend dringend beroep, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Betrokkene verklaarde dat hij na zijn eerste asielaanvraag in België op 17 juni 1998 terugkeerde naar Georgië. Betrokkene zou met een vriend zijn meegereden. Hij zou terug naar zijn moeder en stiefvader zijn gegaan. Op 27 juni 1998 zouden agenten van de politie zijn langsgekomen. Betrokkenes stiefvader zou hebben opengedaan. Drie agenten zouden gezegd hebben dat ze betrokkene moesten meenemen en dat ze het huis moesten doorzoeken. Betrokkenes moeder zou geïnformeerd hebben naar een huiszoekingsbevel, waarop de politie haar zou geduwd en geslagen hebben. Eén agent zou driemaal in de lucht hebben geschoten. Betrokkene zou naderhand ook geslagen en geboeid zijn omdat hij weg wou lopen. Betrokkene, zijn stiefvader

en moeder zouden zijn meegenomen. Hij zou in een wagen zijn geplaatst, zijn ouders in een andere. Hij zou naar de tweede wijk zijn gevoerd, naar de Kavtaradze-straat, alwaar ze hem ervan beschuldigden degene te zijn die ze zolang zochten omdat hij naar België was gevlucht. Ze zouden gezegd hebben dat hij van verschillende zaken beschuldigd werd, onder meer van een moord op een politieagent in december 1997. Betrokkene zou ontkend hebben en hebben gezegd dat hij toen in België was. Betrokkene zou geweigerd hebben een bekentenis te ondertekenen, waarop hij zou geslagen zijn. Betrokkene zou het bewustzijn hebben verloren, waarna men water over hem zou hebben gegoten. Deze ondervraging zou twee dagen hebben geduurd. Tijdens zijn ondervraging zou betrokkene zijn geboeid op de rug en zijn geslagen door drie of vier personen. Daarbij zou betrokkene een zuurstofmasker over het hoofd hebben gekregen dat werd dichtgedraaid. De derde dag zouden ze gedreigd hebben zijn ouders te slaan. Betrokkene zou daarop gezegd hebben alles te zullen tekenen als ze zijn ouders maar met rust lieten. Toen betrokkene zou getekend hebben, zouden zijn ouders vrijgelaten zijn. De volgende dag zou betrokkene zijn overgebracht naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ter hoogte van het Rode Park zou er geschoten zijn, waarna de wagen zou zijn gestopt. De agenten zouden zijn uitgestapt. Betrokkene zou zijn achtergebleven in de wagen, maar zou later kunnen zijn ontsnappen. De vlucht uit de wagen zou zijn gebeurd op 30 juni 1998. Hij zou naar een oude klasvriend zijn gegaan waar hij een tiental dagen zou hebben verbleven. Nadien zou hij naar huis hebben gebeld waar men zou gezegd hebben dat de politie veel was langsgekomen. De politie zou zelfs een deal hebben voorgesteld waarbij ze 5.000 dollar vroegen als borg om te laten uitschijnen dat ze betrokkene voorwaardelijk hadden vrijgelaten. Betrokkenes ouders zouden deze som hebben betaald. Betrokkene legt hieromtrent een document (en de vertaling naar het Engels ervan) voor. De ouders van betrokkene zouden dit document hebben verkregen nadat zij 5.000 dollar betaald hadden. Daarna zou betrokkene naar Poti gegaan zijn. Betrokkene zou in een huis van de vrouw van deze vriend verbleven hebben. Diezelfde vriend zou ervoor gezorgd hebben dat hij via een vrachtwagen naar België kon komen. De chauffeur zou 1.500 dollar hebben gevraagd die betrokkene zou betaald hebben. Op 23 augustus 1998 zou betrokkene vertrokken zijn naar België.

Er dient opgemerkt te worden dat het vluchtrelaas van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag opvallende gelijkenissen vertoont met de verklaringen afgelegd naar aanleiding van de eerste asielaanvraag. Na zijn eerste asielaanvraag en zijn terugkeer naar Georgië zou betrokkene - net zoals de eerste keer - respectievelijk zijn opgepakt, valselijk beschuldigd,

zijn kunnen ontsnappen uit handen van de politie en zouden zijn ouders ook nu weer een som hebben moeten betalen om hem vrij te kopen.

Hoe dan ook wordt de waarachtigheid en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene aangetast door tal van tegenstrijdigheden, wanneer de verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergeleken worden met de verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en in de door betrokkene ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 27 juni 1998 werd gearresteerd, terwijl hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde op 4 juli 1998 te zijn aangehouden. In het door betrokkene als bewijsstuk voorgelegde document van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (vrijlating op borgtocht) wordt dan weer gesteld dat hij op 24 juli 1998 werd aangehouden. Betrokkene verklaarde vervolgens voor het Commissariaat-generaal dat hij aan de politie meedeelde dat hij zou bekennen nadat deze ermee had gedreigd zijn ouders te slaan, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder daadwerkelijk werd mishandeld, waarop hij zou beslist hebben om een bekentenis af te leggen. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zijn stiefvader opendeed nadat de politie aanbelde, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder de deur opendeed. Daarnaast verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij een gasmasker over het hoofd geplaatst kreeg tijdens zijn mishandeling, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het een zak betrof. Gezien het grote technische verschil tussen een zak en een gasmasker kan deze tegenstrijdigheid niet worden verklaard. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat hij de vierde dag na zijn aanhouding naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gebracht, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat dit reeds de tweede dag, na zijn aanhouding, gebeurde. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij dat zijn ouders 5.000 dollar dienden te betalen om hem op borg vrij te krijgen (terwijl hij wel al ontsnapt was), terwijl hij dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat betrokkene het stuk (opgesteld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken) dat zijn vrijlating op borgtocht attesteert noch de Engelse vertaling ervan, niet voorlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij nochtans dit document in Georgië van zijn ouders te hebben gekregen. Het is weinig geloofwaardig dat betrokkene zowel het vermelden van de betaling van 5.000 dollar door zijn ouders als het

voorleggen van hogergenoemd document gewoonweg vergat. Bovendien kon betrokkene niet uitleggen waarom zijn ouders de som betaalden terwijl het voor hemzelf geen enkele waarborg van veiligheid inhield en hij nog steeds moest vluchten. Betrokkene verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat er 1.500 dollar moest betaald worden aan een vrachtwagenchauffeur voor zijn trip naar België, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe verklaarde dat deze som 500 dollar bedroeg. Opvallend is ook dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken een gedetailleerde beschrijving gaf van de route die hij volgde om naar België te komen (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken p. 7), terwijl betrokkene zich voor het Commissariaat-generaal niets meer herinnerde van deze route.

Het voorgelegde stuk, samen met de vertaling in het Engels die reeds in Georgië zou zijn gemaakt, is om bovenvermelde redenen niet van die aard om de tegenstrijdigheden ongedaan te maken.

Gezien de tegenstrijdigheden kan niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van ernstige vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zou opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, verzoeker een enig middel ontwikkelt waarin hij de schending aanvoert van artikel 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging; doordat (eerste onderdeel) verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheden en opmerkingen, en verzoeker in deze handelswijze een schending ziet van de rechten van verdediging en van de zorgvuldigheidsverplichting;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het enig middel niet ernstig is, omdat de bestreden beslissing een administratieve beslissing is en geen jurisdictionele; dat het eerste onderdeel bovendien feitelijke grondslag mist, omdat de bestreden beslissing wordt aangevochten voor de Raad van State en verzoeker

bijgevolg de mogelijkheid heeft om de rechtmatigheid van de bestreden beslissing te betwisten;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat hij de weerhouden tegenstrijdigheden en opmerkingen kan verklaren; dat volgens verzoeker de weerhouden tegenstrijdigheden in geen geval de kern raken van zijn vluchtrelaas;

Overwegende dat lijkt vast te staan dat omstandige overwegingen de bestreden beslissing motiveren, aldus geeft verzoeker verschillende data op in verband met zijn beweerde arrestatie, schetst hij op verschillende wijze de omstandigheden van deze arrestatie; dat hetzelfde geldt wat de omstandigheden betreft, waarin bekentenissen werden afgedwongen; dat hij voor het eerst op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meldt dat zijn ouders voor zijn vrijlating een borgsom hebben betaald, dat hij bovendien verschillende versies geeft over zijn tweede vlucht naar België; dat op het eerste gezicht de feiten waarop de tegenstrijdigheden betrekking hebben de kern raken van het vluchtrelaas van verzoeker;

Overwegende dat op dit ogenblik verzoeker een verklaring geeft voor bepaalde tegenstrijdigheden, dat deze verklaring op het eerste gezicht weinig geloofwaardig lijkt :

- wat betreft de mishandeling van zijn ouders : verzoeker zegt aan de Commissaris-generaal dat hij eerst twee dagen wordt mishandeld en wanneer hij weigert te bekennen, de ondervragers er mee dreigen zijn ouders te slaan, waarna hij tot bekentenissen overgaat. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker :

"Toen ik weer bijkwam hoorde ik in de kamer ernaast mijn moeder schreeuwen van (de) pijn". Bijgevolg verschillen de verklaringen. Verzoeker zegt duidelijk op het

Commissariaat-generaal dat zijn moeder niet werd geslagen.

- wat betreft het voorwerp dat op het hoofd van verzoeker werd geplaatst kan het verschil in de verklaring ("een gasmasker" versus "een zak") niet uitgelegd worden door een beweerde gebrekkige kennis van het Nederlands. Dat hetzelfde geldt voor het verschil in verklaring aangaande de betaalde geldsom voor het vervoer naar België ("500 dollar", versus "1500 dollar"); dat verzoeker zelf verklaart vrij behoorlijk Nederlands en Engels te spreken; dat verzoeker niet aantoont dat hij over een onvoldoende talenkennis beschikt om uit te leggen hoe hij werd mishandeld.

- wat de persoon betreft die de deur heeft geopend wordt op het eerste gezicht vastgesteld dat de diverse verklaringen van verzoeker divergent zijn. In het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken staat te lezen (verhoor DVZ nr. 42, p. 15): "(...) 's nachts belden drie agenten ons uit ons bed. Moeder opende en vroeg hun huiszoekingsbevel. Hierop werd ze geslagen". In het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal (verhoor CGVS p. 3) wordt vermeld : "Op 27 juni 1998 kwamen agenten van de politie. Mijn stiefvader deed open".;

Overwegende dat verzoeker bovendien geen opmerkingen formuleert betreffende de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat het vluchtrelaas van verzoeker opvallende parallellen en gelijkenissen vertoont met zijn vluchtrelaas geformuleerd naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag; dat daaraan wordt toegevoegd dat hij geen uitleg geeft betreffende het verschil in datum van arrestatie en evenmin omtrent het verschil in dagen, waarbij verzoeker na zijn arrestatie naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken werd gebracht; dat niet wordt uitgelegd waarom verzoeker op de Dienst Veemdelingenzaken niet vermeldt

dat hij 5.000 dollar moest betalen voor zijn vrijlating en waarom hij het stuk in verband met zijn arrestatie wel voorlegt op het Commissariaat-generaal, maar niet op de Vreemdelingendienst; dat niet wordt verduidelijkt waarom verzoeker geen details kon verschaffen over zijn reisweg op het Commissariaat-generaal (verhoorblad CGVS p. 7) en dit wel kon op de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoorblad DVZ p. 7, nr. 24);

Overwegende dat het tweede onderdeel van het enig middel niet ernstig is;

Overwegende dat in een derde onderdeel verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat de feiten waarop verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Georgië baseert, te onderzoeken, namelijk als gevolg van zijn politieke activiteiten (lid van de Mkhedrioni) en een gedwongen bekentenis van moord op een politieagent, (waardoor) verzoeker zal worden veroordeeld in een onrechtvaardig proces;

Overwegende dat op het eerste gezicht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid kon oordelen dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is; dat deze beoordeling steun vindt in de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing; dat hij in redelijkheid kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag omwille van haar bedrieglijk karakter, omdat verzoekers verklaringen aangetast zijn door tal van tegenstrijdigheden, zodat, op het eerste gezicht, op goede gronden, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging kon weerhouden; dat in dit verband in de bestreden beslissing werd rekening gehouden met de situatie van verzoeker in het land van herkomst en met

het ontbreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend moet zijn om als vluchteling te worden erkend; dat een loutere beschrijving van een bepaalde situatie in het land van herkomst, gebaseerd op een rapport, niet volstaat om verzoeker asiel te verlenen;

Overwegende dat het derde onderdeel van het enig middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op drie februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.